

Amikor a tanítás hiteles

Amióta az eszemet tudom, szeretek tanulni. Már hallom is a külső hangokat: stréber, pedálgép... S mint ahogy ezek gyerekkorom óta, így most se érdekelnek. A tanulás, a fejlődés, a tudás alapot ad szakmailag és emberileg is. A tanulásra való képesség pedig önbizalmat és erőt. Forrása a kíváncsiság és a megismerés iránti vonzalom, ami évezredekken keresztül vitte tovább az emberiséget a fejlődés útján. A helyzet az, hogy mostanra igényesebb lettem. Igényesebb arra, hogy mit és kitől akarok megtanulni. Fontos, hogy hiteles legyen a tanítóm. Most egy ilyen tanulásról írok.

Az ICF idej, Határok – Biztonság – Konfrontáció alcímmel indított Mesterhármás előadás-sorozatának nyitó alkalmát Horváth Tünde MCC mestercoach tartotta.

A Gestalt alapú coaching keretrendszerén belül láthattunk rá arra, hogy a coachingban a konfrontáció mitől lesz biztonságos, amivel az ügyfelünk működni, dolgozni tud, és arra kerestük a válaszokat, hogy mitől félelmetes a konfrontáció a coach számára. Konfrontálnak-e néha minket, coachokat az ügyfeleink? A coach és ügyfél rendszerében ki bírja tovább az oda-vissza konfrontációját? Hogyan reagál az ügyfelem, ha szembesítem a tényekkel, ellentmondásokkal, vagy olyan logikai összefüggésekkel, amik számára evidenciák, mások számára viszont nem? Hogyan reagál a coach, ha azt hallja az ügyfelétől,

hogy nem haladnak elég gyorsan, vagy nem találja elég izgalmasnak az üléseket? Lefagy, bezár, dührohamot kap, vagy épp elsírja magát. Nehéz helyzetek, amit egy coachnak meg kell tudnia tartani, amihez bizony – Tünde szavaival élve – „lelki izomzatra” van szükség. Coachként

stabilan tudatában kell lenni annak, hogy mennyit bírunk el, milyen erők a lelki izmaink. S erre csak akkor van lehetőség, ha minél több énrésszel kerülünk kapcsolatba, és az ügyfelünk is akkor tud stabilitást nyerni, ha minél több énrészevel hozzuk kapcsolatba, hiszen akkor lesz sok erőforrása.

A coach és ügyfél rendszere akkor tud jól működni, ha megfelelően nyitott, de egyben biztonságos, lehatárolt is. A távolság ügyfél és coacha között optimális: sem nem távoli, sem nem túl közeli. Ha ez a rendszer adott, csak akkor futhat neki a coach a biztonságos konfrontációnak. De mitől lesz biztonságos a konfrontáció? Az előkészítés légységától, puhaságától. No meg attól, hogy a coach jól figyel az ügyfelére, a történetre, a külső adatokra, a belső adataira, érzelmeire és a hipotéziseire is. Az ügyfél valóságát érzékelve és az ügyfél valóságába belépve érzékelheti csak, hogy a coacha teljes mértékben megérti és elfogadja őt. S ez csak úgy sikerülhet, ha az ügyfél története mellett a coach képes figyelni kettejük rendszerére és dinamikájára is. Csak ezt követően tud megszületni a konfrontáció: lassan, apró kis lépésekkel, finoman.

Elméletben igen egyszerű és átlátható a modell. Tünde először esettanulmányok példáján, majd két akvárium coaching-ülésein is megmutatta, miként néz ki a konfrontáció a gyakorlatban. Mivel nemrég fejeztem be a Gestalt alapok a coachingban című képzést, most más szemmel, fókuszált figyelemmel láttam a két akvárium-ülést. Megnyugtató érzés volt felfedezni Tünde intervencióiban az eszköztár már jól ismert elemeit. Korábban, amikor Tündét coacholni hallottam, csak a zseniális intervenciók sziporkáit csodáltam – távolból. Most közletről a rutinos és mesterien használt eszközök segítségével vezetett, de kreatív és könnyed coach-munka volt rám nagy hatással. A kollégák nevében is köszönöm, Tünde.

MAGYAR
COACHSZEMLÉ

Hitelesség, etika
2016/2.

beszámoló